

ROMÁN PRO NENROČN

esk kinematografie m velice dlouhou a pomrn uspšnou historii. Nejvtšho rozkvětu, co se opravdu ceněných dl tye, dosáhla kolem šedesátých a sedmdesátých let minulého století, díky dlm jedne či dvou filmařských generací nazývaných esk Nov vlna. Tito filmaři dokázali do svých filmů vložit nejen originalitu, ale i mnoho ozvláštňujících a uměleckých prvků. Jejich filmy jsou dodnes s uspchem promítány a snad nikdy neztratí svůj ryzí punc jedinečnosti.

Nyní pchz film, kter distributoři ovnili přivlastkem žanrov. Konkrtn jde o žanr romantick komedie. Měl by to tedy být film jedinen a originální v kontextu dnešní tvorby. Je tomu ale opravdu tak?

Zkusme se nyní zamyslet nad tím, co je vlastn romantick komedie. Pokud se toto dvouslovn spojen rozloží a lovek si uvědomí význam jednotlivých slov, pak mu musí na mysli vytanout slova jako láska a humor. Ano, romantika jasn odkazuje ke vztahu dvou lid, nejlépe muže a ženy, kter prožívj to, co se nazývá zamilovaností, lskou. Komedie je žanr, který vznikl pvodn na divadle a později se prenesl i do filmu. Komedie by měla být vtpn, nadnesen, humorn a osvěžující. Jejím hlavním cílem je pobavit diváka. Oba tyto pojmy jsou velice širok a daly by se zajist vyložit ještě mnoha jinými způsoby, ale vzhledem k tomu, v jakém se zde nacházejí spojen a také proto, že je aplikujeme na film, myslím, že dan výklad je dostaten. Pokud má tedy romantick komedie být opravdu romantickou komedií, pak musí splňovat dan požadavky, které vyplývají z jejího názvu. Ovšem jen to ještě není zárukou uspchu.

Jestlze se podvme na hollywoodskou produkci tak zjistíme, že vedle akčních filmů jsou komedie jedním z nejastjch artiklů, kter tu vznikj. Romantických komedií bylo v Hollywoodu natočeno asi tolik, jako je zrnek na psen pláži. I zkušenému konzumentovi amerických filmů jich ale v paměti utkví jen pr nejlepch. Ačkoli se k danm konzumentům neřadm, film tohoto žanru, kter je, pravdpodobn nejen pro m, jakousi novodobou „klasikou“, je napřklad *Pretty Woman*. Zápletka je pomrn neobvykl, ačkoli dřve i později jíž patrn někdy použit, mlad Richard Gere s Juli Roberts tvoří krsn pr, o vtípky a komick situace zde není nouze. Ano, tento film pro m představuje vdařenou romantickou komedií, na kterou se ráda podvm i po nkolikt. Nyní už ale k nov esk romantick komedií...

Film *Román pro ženy* je natočen dle knižn předlohy. Jejím autorem je jeden z nejtenjch spisovatel u nás, Michal Viewegh. On sám se dokonce zhostil úkolu ne vzdy snadného – napsání scénáře. Režisrskho postu se ujal Filip Ren, kter m na pomrn strmm žebřcku sv kariéry jíž několik filmů. Jeho režisrsk debut *Requiem pro panenku* sice pomrn šokoval, ale rozhodn také potěšil. *Válka barev* se stala spíše undergroundovm a mn znmm filmem. Na filmov plátno se Ren v posledn době dostal díky svému muziklovmu počinu *Rebelové*, kter je sice hudebn našlapaný, ale to je asi jeho jedin plus. Poté následovala krtk tvrc odmlka, kterou nyní perusil prav *Román pro ženy*.

Zdá se tedy, že dvěma hlavními autory filmu, jsou jíž velice znm a pomrn ovřen kapacity eskho showbyznysu. Jejich společn dlo by tedy mohlo přinst ovoce v podob vysok nvstvnosti a s tím spojen finann uspch. A j věřím, že k tomu opravdu dojde. Lid se nechj zlákat zvučnými jmény, kter jsou i v hereckm obsazen, a v davech se pohnou na první (!) eskou opravdu romantickou komedií. Budou ale odcházet spokojen a s pocitem, že se opravdu dobre pobavili, přpadn i tu slzicku uronili? Nechť predvdat, ale obávám se, že ano.

Děj filmu se odehrává ve dvou liniích. Tou hlavní je vyprávění mladé Laury o tom, jak potkala svou životní lásku a jaké si s ní zažila útrapy. Tato dějová linka je rámována prostřihy z kadeřnického salonu, jehož pracovnice jsou zvědavými posluchačkami napínavého a dojemného příběhu. Tento způsob podání, tedy příběh, který je přerušován záběry na dojaté kadeřnice, se zde zdá být poněkud zbytečný. Scény ze salonu spíše zdržují a neposouvají děj nikam dopředu. Odezvy kadeřnic na vyprávění jakoby naznačovaly, ne-li vnucovaly, diváku, jak má na tu kterou scénu právě reagovat. Hlavní dějová linka nejdříve obecnost seznámí s poměry panujícími v titulní neúplné rodině. Matka (Simona Stašová) již dávno zanevřela na Čechy a jejich „maličkost“ a raději se vydává do světa, kde věří, že potká toho pravého. To se jí ovšem zdaleka nedaří, protože u každého z nápadníků objeví posléze nějakou životně důležitou chybu. Překážku, kterou ona nedokáže přenést přes srdce. Ať už je to láska ke zbraním či nenávisť k Polákům. Její dcera je mladá a velice pohledná Laura (Zuzana Kanóczová), která sice na Čechy ještě nezanevřela, ale toho pravého nemůže nalézt taktéž. Ženské trio zde doplňuje babička v podání Stelly Zázvorkové, která se po smrti svého syna trochu pomátla na mysli, ale vypadá to, že to spíše hraje. Do celkem poklidného života těchto žen znenadání vstoupí muž, s nímž se Laura seznámí na dovolené, kterou se svým mladým mobil-maniakálním přítelem tráví ve slovenských Tatrách. Tím mužem je Oliver, reklamní „kreativec“ v nejlepších letech, jemuž sice již nabíhá pleš, ale přesto je stále atraktivní a přitažlivý i pro mladou Lauru. Ta se do něj bezhlavě zamiluje a po jedné schůzce s ním skončí ve svém opravdu dětském pokojíčku. Náhoda je blbec, ale zrovna v ten nejnevhodnější okamžik se vrátí Lauřina matka ze služební cesty. Ve dveřích se pak srazí s nahým Oliverem, ve kterém pozná svého bývalého přítele Pažouta. Toho měl již divák možnost poznat během Lauřina předchozího vyprávění. Během něj popisovala osudové lásky své matky, přičemž její slova byla doprovázena obrazem, ve kterém ovšem z jasných důvodů nebyla odhalena Pažoutova=Oliverova tvář. Dochází k velice trapné, pro diváka ovšem značně komické, situaci. Takových je bohužel ve filmu velice poskrovnu, ačkoli by na nich měl být děj v podstatě založen. V několika dalších scénách se matka musí smířovat s dceřiným výběrem partnera, což jí z počátku působí značné problémy a psychické újmy, ale nakonec se s tím zkrátka vyrovná. Lauřin a Oliverův vztah mezitím graduje a oba si velice užívají do té doby, než Oliver Lauru podvede. To se mu naštěstí podaří vyžehlit rodinnou dovolenou na Kanárských ostrovech, kde se Lauřina matka téměř osudově zamiluje. Jak už to ale chodí, láska je pomíjivá a i ve vztahu hlavních hrdinů dojde k náhlému ochlazení. Na jistou dobu se ti dva rozejdou, ale Laura si uvědomí (i díky veřejným milostným dopisům v metru), že Olivera opravdu miluje a vrátí se.

Herecká kreace Marka Vašuta v roli Olivera byla poněkud přehnaná až přemrštěná. Velice podobně tomu bylo i u výkony Simony Stašové. Grimasy těchto dvou lety prověřených herců zde nabíraly neuvěřitelných patvarů, jejich výstupy vyznívaly nereálně, stejně jako některé okamžiky v jejich chování. Oproti tomu nová tvář stříbrného plátna – Slovenka Zuzana Kováč byla místy toporná a křečovitá, což jí ale většina diváků zajisté odpustí díky její milé a pohledné tváři. Těžko odsuzovat výkony dvou prvně zmiňovaných herců. Přece jen, jedná se o komedii, kde si každý může nějakou tu nadsázku dovolit, otázkou je, do jaké míry.

Do děje zasahuje také několik vedlejších postav. Těmi nejvýraznějšími jsou Lauřina kamarádka Ingrid, bývalý přítel Rickie a soused Žemla. Ingrid ztělesňuje Laďka Něrgešová, která svou roli hraje se značnou hyperbolou, která ale místy přesahuje meze únosnosti, a její projev je tak místy až znechutující. Mobil-maniak Rickie v podání Jaromíra Noska je opravdu kouzelný a politováníhodný. Uzavřený ve svém nedotknutelném světě tlačítek a vyzvánění si neuvědomuje, že mu život utíká jako písek mezi prsty. Jeho role je sice podřadná, ale jako jedna z mála působí opravdu celistvě. Miroslav Donutil, který ztvárnil tajně zamilovaného a

stále kouřícího souseda Žemlu, měl ve filmu velice málo prostoru, ale jeho postavě byla přisouzena velice důležitá role, což se divák jasně doví až v závěrečné sekvenci snímku.

Filmová hudba je složena z písní Michel Eli s francouzskými texty, přičemž hlavní filmová melodie se divákovi opravdu vryje do paměti, protože je značně líbivá. To ale není v tomto případě mínus, protože tento titulní song je opravdu povedený. Další, kdo se podílel na hudebním podkreslení mnoha scén, je česká kapela Support Lesbiens. Podobně jako tomu bylo u *Skřítky* (T. Vorel, 2005), i tady se opakuje několik různě variovaných melodií. S filmem *Skřítek* lze dále nalézt i další spojitosti. Jmenujme alespoň animaci fotky, kterou má Laura připevněnou na zrcadle, anebo pohledu z Kanárských ostrovů. Nerada bych někoho obviňovala z napodobování, ale vzhledem k tomu, v jakém časovém rozmezí tyto dva snímky vznikly, by se mohlo zdát, že tyto shodné momenty se přinejmenším začínají stávat trendem.

Film jako celek je poněkud roztržštěný, což způsobují především prostřihy do kadeřnického salonu spojené s emočními výlevy zde pracujících kadeřnic. V průběhu snímku se zde objeví několik komických situací případně slovních vtipů, ale na danou metráž filmu je jich zatraceně málo, nebo jsou velice slabé. Příběh sám o sobě není téměř ničím zajímavý, natož originální. To by se dalo alespoň částečně zachránit nějakým ozvlášťujícím prvkem v jeho podání, ale i ten film postrádá. Závěrečná sekvence filmu pak nejvíce odkazuje k předurčenému žánru, ale je tak přehnaně patetická a stylizovaná, že nemůže ani dojmout, ani pobavit. Výkony hlavních hrdinů jsem již komentovala. Marka Vašuta i Simonu Stašovou považuji za nadprůměrné herce, ale ani jejich přítomnost nemohla tomuto filmu nijak pomoci.

Na druhou stranu nelze popírat, že tvůrci nesplnili svůj úkol, kterým bylo natočit romantickou komedii. Jak jsem již výše jmenovala prvky, které by měl daný žánr obsahovat, tak v podstatě všechny se dají nalézt i v *Románu pro ženy*. Pro filmy vzniklé v různých žánrech ale existuje nějaký žebříček, který je řadí od těch nejpovedenějších po ty nejméně vydařené. Například za jeden z vrcholů westernu je považován film Sergia Leoneho *Tenkrát na Západě*, na druhém konci škály těchto filmů se pak může nacházet třeba již několikáté pokračování *Winnetoua*, které už je jen řemeslně nepovedenou záležitostí. Nyní by se dalo polemizovat nad tím, na jakou příčku zařadit *Román pro ženy*. Film je to řemeslně vyvedený dostatečně, ale chybí mu invence či jakákoliv originalita, což jsou jedny z nejdůležitějších aspektů, které dělají film působivý. Nejvíce pak zaráží přídavné jméno „*inteligentní*“ *romantická komedie* v podtitulku filmu. Nepopírám, že je film relativně zábavný, komický či romantický, ale inteligentní? Pokud to, že ve snímku zazní několik cizojazyčných slovíček a padne pár rádoby mouder, považují autoři za inteligentní, pak nemůžu o tomto filmu říci nic jiného, než že je to brak.

Román pro ženy

Romantický / Komedie

Česko, 2005, 100 min

Režie: Filip Renč

Hrají: Zuzana Kanóczová, Marek Vašut, Simona Stašová, Miroslav Donutil, Stella Zázvorková, Jaromír Nosek, Saša Rašilov ml., Jan Svěrák